

זמן שמחתנו

70

אי אפשר להסביר!

תמיד הסתכלתי עליהם • הערצתי אותם, הבטתי בהם; בשמחה עבהם, במצוות הרבות שלהם, בשלוותם • אך עד לאותה תובנה ששינתה לי את החיים! • מחשבות תחת הסכך

עוד יותר: לעולם לא נוכל להסביר לזה שלא הרגיש זאת, איך זה להיגרר עם עגלת תינוקות ברחובות, תחת שמש קופחת, ועשרות ענפי עץ עבות משתרכים להם על המדרכה מאחור. לעולם לא!

אין, זהו משהו ששמור רק למי שמבין זאת.

הזיעה שניגרת בהתרוצצות מדוכן לדוכן, למצוא את הזן המהודר ביותר, את הגידול היפה ביותר, ואת הצבע המרהיב ביותר - אין על זה!

וכן, גם הפציעות, הלכלוך, הקושי והכתמים שהסכך והדפנות והקרשים מותירים עליך - הם זכר למשהו טוב, משהו משמח.

כי אכן, זהו חג הסוכות!

חג שהמצווה בו, ברורה: ושמחת בחגך.

ובשביל לשמוח - מה לא עושים...

בטח אתה מכיר את האווירה הלוהטת הזו, כשאתה יושב בראש השולחן, בני הבית, הקרובים, המכרים וכל עם ישראל עולים לשמוח יחד בשמחת החג.

א • שמחת החג

יש רגעים שאתה נוצר אותם אצלך בלב - לאורך זמן הם לא יעזבו אותך גם לאחר שנים.

וכאלה הם הרגעים הללו, של שמחת החג.

אין על הזמן הזה!

אין על הרגשות הגואות בישיבה בסוכה.

אי אפשר לתאר את הרגעים הללו בהם אתה מתענג על החג, האורות הצבעוניים והססגוניים אופפים אותך מכל עבר;

האם יכול מישהו להסביר את התחושות שצפות כשמברכים את ברכת ה'לישב' הראשונה?

האם ישנו הסבר אחד - אחד! - שיוכל להסביר את המחול העליון שתמיד, אבל תמיד, נפצה באיזשהו שלב בחג, בתוך הסוכה?

האם יכול משורר אחד להמשיל את הנינוחות המעודנת תחת הסכך?

ערב, באחד מימי חול-המועד, כשישבתי בסוכה וחשבתי עם עצמי.

□□□

ג • שְׁמֵשׁ בּוֹעֵט

בטח אתם מכירים את אותה גמרא שתמיד מעלה חיוך כשלומדים אותה, לפיה לעתיד לבוא, כשהבורא יגאל אותנו, יבואו כל הגויים וטענה בידם:

"למה לא כפית עלינו את ההר כגיגית? וכי מי אמר? אולי אם היית כופה עלינו ההר כגיגית - היינו מקבלים את תורתך, ריבונו של עולם!"

וכצ'אנס לניסוי, הבורא אכן ייענה לבקשתם.

הוא ייתן להם מצווה אחת, קלה ופשוטה לשמור, ואם בזו הם יעמדו - אכן תעלה טענתם ותתייצב.

מצוות סוכה.

אך האבסורד הוא, שבאותו הזמן השמש, גם היא יוצאת לגאולה מנרתיקה המכסה, ותזרח באור כפול ומכופל.

הגויים יכנסו לסוכה - אך שתי דקות לאחר מכן - כבר יימלטו ממנה מחמת השמש שתקפח על ראשם - **לא לפני שמותירים לה חבטה עוצמתית מרגלם, ומעוצמתה - מתמוטטת כל הסוכה...**

כך שאפילו מצווה זו - הם לא יחזיקו יותר משתי דקות

רבים שואלים על הגמרא התמוהה: לכאורה, הרי ההלכה קובעת כי 'המצטער פטור מן הסוכה' ומהי הטענה על הגויים הללו שיסבלו מהשמש?

אלא, הטענה תהיה כך: נכון, הייתם יכולים לצאת ממנה. אבל למה לבעוט בה? למה להרוס אותה?...

לפני שאנו מחייכים, נשאל את עצמנו:

מה יש להם לגויים שיוצאים בצורה כה ברוטלית ואגרסיבית מן הסוכה?

למה מה קרה?

עד כדי כך הם לא מסוגלים לעמוד בזה יותר משתי דקות?

□□□

ד • הָנָא, לָלֵא גְבוּלוֹת

פשוט מאוד.

יש שתי סוגי עבדים. ישנם את אלו שעובדים למען

ארוחה דשנה לפניך, כל כולך אחוז 'אורות' ושמחת חג, אף אחד לא יכול לנתק אותך מהמצווה הכה חשובה, ואתה משתפך בכיסופים ובעריבות שכזו על שירי החג.

האושפיזין, אתה כבר אומר לעצמך, לבטח מיצו את מטרת בואם. אה, הם מתקבלים כאן בכבוד הראוי ביותר - הן גשמית והן רוחנית.

הכול כאן מושלם, זוהר, נוצץ לקראתם.

זהו משהו שלא ניתן להסביר, לכתוב או לומר.

ואת הרגעים הללו, בהחלט נוצרים עמוק בתוך הנפש. רגעים שמותירים חותם לכל השנה.

אבל זהו, שנקודת השבר - נמצאת גם נמצאת...

□□□

ב • מִצֵּב כָּבוֹי

אצלי, משום מה, זה עוד לא קרה.

ולא שלא ניסיתי. הָא, בכל שנה מחדש!

אני עושה בדיוק את אותם פעולות; מתרוצץ בערב החג, מנענע עם כל הכוונות - וכן, גם השנה, שהמצווה אינה דאורייתא - אינני מתכוון לוותר, אני מזמר בגרון ניחר את ניגוני השמחה, אבל.

אבל שום דבר לא קורה.

לא שמחה, לא כיסופים, לא שלוה, לא רוגע, לא מצווה, ובמקומם רק נכנסים תסכול, ייאוש, כעס, קוצר רוח ועוד כל מיני שמות מרגיזים שכאלו...

והאמת, שאתם מוכרחים להבין אותי.

כי התסכול - מובן; הרי בשביל מה אני יושב כאן אם לא בשביל לקיים את המצווה.

הכעס - גם הוא מוצדק; איך לא אצעק על הילדים שעוד דואגים רק להוסיף שמן למדורה.

הייאוש - בא במקום הנכון; כמה שאנשה, בכל שנה, ובכל יום מחדש לקבל את פני האושפיזין - הם מיד מגלים את מצב הרוח הקצרצר שלי...

בדיוק כמו הנמוך שבמינים: **בלי טעם, בלי ריח. המצב ביש!**

אין כלום. האמוציות, הרגשות, התחושות - כאילו פסחו עליי.

כך ישבתי והרהרתי לעצמי מדי שנה, אך עד לאותו

התוצאה, על מנת לקבל פרס בסופו של יום.

הם, אמנם עובדים, אך הם עובדים לעצמם. הם לא עובדים לבוס, לעבודה או ללקוחות. הם עובדים נטו לעצמם.

הם שמים את עצמם לפני הכול.

ברגע שהפרס כבר לא יגיע, או שהעבודה תכבד עליהם יותר מדי - הם ייטשו אותה, ובצורה כואבת מאוד.

כי אז, בשעת הנטישה, יתברר כי כבר מלכתחילה הם לא באמת באו לעבוד.

הא, הם באו לפרנס את עצמם, לצאת עם כמה מטבעות - ולהמשיך.

הם לא באו לעבוד.

הגויים, יתברר למפרע, לא באמת רוצים לקבל את התורה.

הם רוצים את עצמם, הם רוצים להנות מחייהם, ובשביל למצוא את ההנאה בחיים - הם גם יקבלו על עצמם תורה ומצוות.

אך הסוף - כבר ידוע לכולנו. הבעיטה תוכיח...

□□□

ה • יְחִסִּי בְּעַל-הַבַּיִת

וכן, יש גם את אותם עבדים מהסוג השונה.

אלו שבאמת באים לעבוד, באמת נאמנים, באמת רוצים לעזור לבוס.

הם לא עובדים על מנת לקבל את הפרס בסוף היום.

להפך: הם ינצלו את המשבר - למינוף.

אם הם לא יקבלו את הפרס, הם יודעים, זו תהיה הזדמנות עבורם לחיות עם הבוס באהבה כזו, שאינה תלויה בדבר!

למה?

כי הם לא מחפשים את הכסף.

הם מחפשים נטו את טובת הבוס.

ואם הוא צריך משהו - הם כאן, בכל זמן ובכל מצב.

וכשלא יקבלו פרס - הם רק יגדילו את החיבור עם הבוס.

הם ינצלו זאת להפוך לחיבור אמיתי, כנה וברור יותר.

חיבור - שנשאר איתן גם בשעת משברים!

חיבור שכזה מגיע רק בשעות קשות כאלו!

רק כשאתה מוכן להפשיל מעצמך, לתת יותר ממה שאתה צריך, לכאוב את כאבו של הבוס - אז נוצר חיבור שכזה!

□□□

1 • איפה היא?

מי לא מחפש בשבוע הקרוב את השמחה?

כולם רודפים אחריה, מחפשים אותה בנרות.

וכן, גם אני שם.

כבר שנים שאני יושב ומבכה את מר גורלי, שאני לא זוכה למצוא אותה.

אך עד שבאה התובנה הזו, וניפצה בי את כל האשליות, הקונספציות, התיאוריות, המניפולציות שנבנו אצלי משך שנים:

שמחה לא באה כשהכול נוסע וזורם.

השמחה לא נמצאת מול השולחן הערוך והמכובד;

השמחה לא נמצאת בתוך הבוקסות הרועשות;

השמחה לא נמצאת באתרוג היפה והנאה;

השמחה לא נמצאת ברגעים הללו שהלב שלך מתנפץ משמחה...

השמחה לא נמצאת באורות הצבעוניים והססגוניים;

השמחה לא נמצאת בניגון העליז;

היא נמצאת במקום שונה לגמרי.

ר' אשר הגדיר זאת כך:

את השמחה, נמצא רק בחושך!

רק מול האורות הכבויים, מול האמוציות השקטות, מול הרגשות הישנות, ומול הכאב שמפציע מתחת לענפים.

רק שם נמצא אותה!

רק שם היא ההזדמנות שלנו להתחבר לבורא - גם בתנאים שונים.

גם בתנאים שלא הכי מיטיבים איתנו.

כי אז, דווקא אז, הוא מחפש אותנו.

אז הוא קורא לנו.

כל כאב תחת הסוכה - הוא עוד הזדמנות לעבור לחיות עם הבורא באהבה כה איתנה שאינה תלויה בדבר כלשהו!

□□□

ח • שְׂמֵחַת הַתִּינוּק

ואני כבר יודע:

השנה, בעזרת השם, כשאשב מוקף בארבע דפנות, מול השולחן שסביר להניח שייהפך, מול התחושות המציקות, מול האושפיזין שלבטח יתביישו להיכנס לסוכה ההפוכה -

אני אהיה הבן אדם הכי שמח בעולם!

כי דווקא שם היא ההזדמנות שלי... ל-ש-ח-ר-ר!

במקום לבנות מניפולציות וקונספציות - אשחרר כבר ברגע הראשון.

אלמד מאותה ערבה נטולת טעם וריח, שבאה לשימוש דווקא ביום הכי מסוגל, הושענא רבא, שגם היא, שמחה במצבה.

אשמח את השמחה האמיתית, כמו אותו תינוק האחוז בחיק אימו.

אין שמחה אמיתית וכנה יותר ממנו!

'ושמחת בחגך' - בהידור המושלם ביותר!

הידור שמגיע דווקא מאי שלמות.

וכן, שמחה שכזו - לעולם לא נוכל לשכתב, לתאר, להסביר או לשתף.

מי שטעם - כבר יודע מהי...

□□□

ז • מְחֻלָּקִים 'אורות'

אור שמנצנץ ביום - הוא אור דמה, מזויף.

הוא לא באמת מורגש.

רק אור כזה שמאיר בתוך החושך האפל - לפתע הוא מקבל את המשמעות האמיתית שלו, אז הוא בא לידי שימוש.

אם לא אמצא את עצמי מול מצבים חשוכים שכאלו - מתי בדיוק הוא יוכל לבוא לידי שימוש?

'אורות' אני מחפש מדי שנה?

זהו ש'אורות' הן משהו אחר לגמרי.

זה אור שמגיע דווקא מתוך... החושך!

כן, בתוך החושך המוחלט, בתוך הרגשות הסוערות, הלב החצוי, הפרצוף הכבוי, התחושות הקשות - שם מפציע האור!

שם אני זוכה לדעת את סוד היציאה מדירת קבע לדירת עראי.

לכן אנו יוצאים לסוכה, דווקא אנחנו, ואילו הגויים - לעולם לא יוכלו לשבת בצילה.

כי הסוכה, דורשת מאתנו להפשיל מעצמנו לבורא, לחוות כאבים - אך בכל זאת להישאר נאמנים; לכאוב - אך בכל זאת להמשיך לעבוד, גם ללא הפרס...

הגויים? רגע אחד שהם לא מרוויחים משהו מהעסק - והם כבר יפרשו בליווי בעיטה כואבת ואכזרית.

אבל אנחנו לא בועטים.

אנו כואבים - אך כלל לא סובלים.

• אֶלְמֶת אֹר | גַּעְדָּאן מִתְּחַךְ הַשִּׁיעוּר

בדיוק כמו שה'קוֹישַׁעֲלֵע' מאגד את כל המינים שבמצווה: החל מהטעם והריח, עבור זה שבטעם אך ללא הריח, ובחברו - נטול הטעם אך ריחני, ועד לאותה ערבה נטולת טעם וריח -

בדיוק כך האמונה מאגדת את כל המצבים שבנו: גם כשמלאים בטעם וריח, וגם כשריקניים, ללא אחד מהם. אך אם ניכנס להבנה - הם יתפרדו וילכו כל אחד לדרכו שלו...

יוצא לאור ע"י

להצטרפות לרשימת התפוצה: sh035702728@gmail.com